

Sygn. akt IV U 1321/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2015r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jacek Witkowski
Protokolant	st. sekr. sądowy Marzena Mazurek

po rozpoznaniu w dniu 28 października 2015 r. w Siedlcach na rozprawie

odwołania A. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 16 października 2014 r. Nr (...)

w sprawie A. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 1321/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16 października 2014 r. Nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art. 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznych z tytułu wypadków i chorób zawodowych oraz w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, odmówił A. M. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, bowiem Komisja Lekarska orzekła, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy w związku z chorobą zawodową.

Odwołanie od ww. decyzji złożyła ubezpieczona A. M., wnosząc o jej zmianę i ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Z orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS ubezpieczona nie może się zgodzić, gdyż przy podejmowaniu decyzji nie badano narządu głosu z wykorzystaniem wideostroboskopii, a także pominięto wyniki badania wideostroboskopowego krtani: zmiany patologiczne na fałdach głosowych, obecne guzki głosowe, zwarcie fonacyjne niepełne, wrzecionowate potwierdzające nasiloną patologię narządu głosu, która decyzją Wojewódzkiego Inspektora Sanitarnego w W. z dnia 15.07.2014 r. ma charakter choroby zawodowej narządu głosu. W ocenie wnioskodawczyni stan jej zdrowia nie jest dobry, pomimo leczenia, w tym w Instytucie (...) w Klinice (...) oraz leczenia terapeutyczno-rehabilitacyjnego w C. – Sanatorium pod Tężniami. Zdaniem ubezpieczonej, powyższe niezbitcie wskazuje, iż w sytuacji, gdy ma chorobę zawodową (stwierdzoną decyzją z dnia 15.07.2014 r.) jest osobą co

najmniej częściowo niezdolną do pracy. Do odwołania dołączono dodatkową dokumentację medyczną (odwołanie z załącznikami, k. 1-2 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, powołując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji, jednocześnie wskazując, że odwołanie nie wnosi do sprawy żadnych nowych dowodów faktycznych i prawnych, które uzasadniałyby zmianę decyzji (odpowieź na odwołanie, k. 3 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Ubezpieczona A. M., ur. (...), jest emerytowaną nauczycielką języków obcych z 38-letnim stażem pracy. Decyzją nr (...) z dnia 15.07.2014 r. Państwowy Wojewódzki Inspektor Sanitarny w W. stwierdził u A. M. chorobę zawodową - przewlekłe choroby narządu głosu spowodowane nadmiernym wysiłkiem głosowym, trwającym co najmniej 15 lat: niedowład mięśni wewnętrznych krtani z wrzecionowatą niedomykalnością fonacyjną głośni i trwałą dysfonią wymienioną w poz. 15 pkt 3 wykazu chorób zawodowych określonego w przepisach w sprawie chorób zawodowych, wydanych na podstawie art. 237 § 1 pkt 3-6 i § 1¹ k.p. (k. 7-9 a.r.).

W dniu 25 sierpnia 2014 r. ubezpieczona wystąpiła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z wnioskiem o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową (wniosek k. 1-4 a.r.). Rozpoznając wniosek organ rentowy skierował ubezpieczoną na badanie przez lekarza orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z 23.09.2014r. ustalił, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy w związku z chorobą zawodową (k. 11 a.r.). Następnie sprawa została skierowana do Komisji Lekarskiej Zakładu, która orzekła, że u ubezpieczonej nie występuje niezdolność do pracy w związku z chorobą zawodową nr decyzji (...). Wskazano, iż dysfunkcja narządu mowy stwierdzona badaniem przedmiotowy, wynikami badań zgromadzonymi w dokumentacji medycznej, a w szczególności badaniami obrazowymi, czynnościowymi i laboratoryjnymi, narusza sprawność organizmu w stopniu niewielkim i nie powoduje utraty zdolności do pracy zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji (k. 13-13v a.r.). Powołane orzeczenie Komisji Lekarskiej Zakładu stało się podstawą wydania zaskarżonej decyzji z dnia 16.10.2014r., odmawiającej A. M. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową (k. 14 a.r.).

Stosownie do treści art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków i chorób zawodowych (t.j. Dz. U. z 2015 r. poz. 1242), renta z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek choroby zawodowej. Powyższe oznacza, iż przyznanie przedmiotowego świadczenia warunkowane jest spełnieniem zasadniczej przesłanki jaką jest niezdolność do pracy. Samo stwierdzenie występowania choroby zawodowej nie oznacza automatycznie spełnienia przesłanek do uzyskania prawa do powołanego świadczenia, bowiem uprawnienie do renty gwarantuje dopiero niezdolność do pracy powstała w następstwie choroby zawodowej. Jak wynika z art. 17 ust. 1 ww. ustawy, przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej, renty rodzinnej i dodatku do renty rodzinnej dla sieroty zupełnej z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, z uwzględnieniem przepisów ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków i chorób zawodowych.

Rozstrzygnięcie o zasadności odwołania ubezpieczonej od decyzji organu rentowego odmawiającej jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową wymagało zatem ustalenia, czy u ubezpieczonej istnieje niezdolność do pracy, której istotną przyczyną jest stwierdzona choroba zawodowa. Ocenie podlegało, czy schorzenie związane z nabyciem choroby zawodowej uniemożliwia wykonywanie pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami – w odniesieniu do ubezpieczonej dotyczy to zawodu nauczyciela. W tym celu Sąd oparł się na opinii biegłego lekarza laryngologa-foniatry, bowiem jako chorobę zawodową u wnioskodawczyni stwierdzono niedowład mięśni wewnętrznych krtani z wrzecionowatą niedomykalnością fonacyjną głośni i trwałą dysfonią. Na podstawie przeprowadzonych badań oraz po zapoznaniu się z dokumentacją zawartą w aktach sprawy biegła sądowa nie uznała A. M. za niezdolną do pracy z tytułu choroby zawodowej, tym samym zgadzając się z opinią Komisji Lekarskiej z dnia 9.10.2014 r. Zmiany spowodowane chorobą zawodową odpowiadają u ubezpieczonej 10% uszczerbkowi na zdrowiu, co – w ocenie biegłej – nie sprowadza niezdolności do pracy. Stwierdzone niewielkie zmiany w narządzie głosu nie

upośledzają czynności fonacyjnej krtani w stopniu dającym podstawę do uznania niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową (opinia, k. 18-19 a.s.).

Z uwagi na złożenie przez ubezpieczoną zastrzeżeń do ww. opinii biegłej oraz przedłożenie nowej dokumentacji lekarskiej, powołana biegła sporządziła na zlecenie Sądu opinię uzupełniającą, w której szczegółowo odniosła się do dodatkowej dokumentacji medycznej. Podkreślono, że po przeprowadzeniu badania ubezpieczonej przed i po półgodzinnym czytaniu na głos biegła nie stwierdziła dysfonii ani stopnia zaawansowania zmian w krtani, dających podstawę do uznania niezdolności do pracy w zawodzie nauczyciela. Co więcej biegła zwróciła uwagę, iż ubezpieczona była leczona w latach 2001-2003 z dobrym efektem, a potem do lekarza zgłosiła się dopiero w sierpniu 2013 r., czyli tuż przed ukończeniem pracy zawodowej i staraniem się o rozpoznanie choroby zawodowej. Biegła podtrzymała stanowisko zawarte we wcześniejszej opinii (opinia uzupełniająca, k. 43 a.s.).

Ocena niezdolności do pracy w zakresie wymagającym wiadomości specjalnych musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych posiadających odpowiednią wiedzę medyczną adekwatną do rodzaju schorzeń osoby ubezpieczonej. Opinia biegłych podlega, jak inne dowody ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji, jak dowód na stwierdzenie faktów, na podstawie kryterium prawdy i fałszu. Zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c., Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego.

Analizując opinię oraz opinię uzupełniającą biegłej laryngolog-foniatry, Sąd doszedł do przekonania, że stanowią one miarodajny dowód w sprawie, gdyż wydane zostały przez lekarza o specjalności odpowiadającej chorobie zawodowej stwierdzonej u ubezpieczonej, a ponadto poprzedzone zostały analizą dokumentacji medycznej oraz dokładnym badaniem A. M.. Opinie są spójne oraz należyte uzasadnione. Biegła w sposób wyczerpujący opisała schorzenia oraz wyciągnęła logiczne wnioski. Z opinii sporządzonych w sprawie jednoznacznie wynika, że choć ubezpieczona wymaga dalszej opieki foniatrycznej, to samo rozpoznanie choroby zawodowej nie jest jednoznaczne z uznaniem jej za osobę niezdolną do pracy. W ocenie biegłej brak jest podstaw do uznania wnioskodawczyni za osobę niezdolną do pracy w związku z rozpoznaną chorobą zawodową. Ubezpieczona oświadczyła, że nie zgadza się z opinią biegłej, jednak nie zgłosiła żadnych konkretnych i merytorycznych zarzutów do opinii czy też wniosków dowodowych w tym zakresie (k. 54v a.s.). Organ rentowy nie kwestionował żadnej opinii sporządzonej w sprawie.

Sąd podzielił stanowisko zawarte w sporządzonej opinii i opinii uzupełniającej oraz uznał, że ubezpieczona A. M. jest obecnie zdolna do pracy, a choroba zawodowa nie sprowadza chociażby częściowej niezdolności do pracy zgodnej z kwalifikacjami. Subiektywne przekonanie wnioskodawczyni o jej złym stanie zdrowia nie może stanowić podstawy do ustalenia, że jest niezdolna do pracy. Ponownie podkreślenia wymaga, iż samo stwierdzenie choroby zawodowej nie oznacza automatycznie spełnienia przesłanek do uzyskania prawa do wnioskowanego świadczenia, bowiem uprawnienie do renty gwarantuje dopiero niezdolność do pracy, której istotną przyczyną musi być choroba zawodowa. Tym samym, w ocenie Sądu, zaskarżona decyzja organu rentowego z 16.10.2014r. jest prawidłowa.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., odwołanie podlegało oddaleniu.